

HISTORIA SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 11 W PIOTRKOWIE TRYBUNALSKIM

Początki szkoły

Powstanie szkoły jest nierozzerwalnie związane z osobą prezydenta Piotrkowa Trybunalskiego Kazimierza Szmidta, zasłużonego działacza, który przeprowadził pomyślnie wiele inwestycji na terenie miasta. Jedną z najważniejszych z nich było właśnie wzniesienie pierwszego w Piotrkowie budynku z wyłącznym przeznaczeniem na szkołę. Budynek oddano do użytku w sierpniu 1930 roku i 1 września tegoż roku uroczystie rozpoczęto pierwszy rok szkolny. Ponieważ budynek szkolny wybudowany został na peryferiach miasta, w robotniczej dzielnicy Bugaj, przy ówczesnej ulicy Cegielnianej, większość młodzieży uczęszczającej do szkoły pochodziła z rodzin robotniczych oraz mieszkających tu kolejarzy, policjantów i urzędników. Już na początku istnienia szkoły nadano jej imię wybitnego pisarza i laureata literackiej Nagrody Nobla Henryka Sienkiewicza, który patronuje szkole po dzień dzisiejszy. Budynek zwracał uwagę swoją wielkością i przestrzennością, mimo tego początkowo brakowało w nim mebli i ławek, które na pierwsze zajęcia wypożyczono z piotrkowskiego gimnazjum. Kierownictwo placówki ówczesne władze szkolne powierzyły Antoniemu Badkowi zaś pierwsze grono pedagogiczne liczyło 14 Pierwsze grono pedagogiczne.jpgnauczycieli. Byli wśród nich: Stanisława Badkowa, Zofia Basińska, Stanisław Binder, ks. Wicenty Czerwiński, Henryk Durajski, Bronisław Czajka, Regina Kempianka, Anna Paterska, Stanisław Stolarski, Stefan Ślusarczyk, Karolina Szczerkowska, Jadwiga Wasiakówna, Eugenia Wojciechowiczówna i Lucyna Tarczałowska. Równocześnie z rozpoczęciem pracy szkoły w 1930 roku, zaczęto tworzyć bibliotekę szkolną. Antoni Badek.jpg Początkowo liczyła 280 woluminów, przekazanych w całości przez liczne instytucje oświatowe i naukowe. W szóstym roku istnienia placówki (1936), dzięki składkom byłych wychowanków i Komitetu Rodzicielskiego zainstalowano w szkole pierwsze radio, co było dużym wydarzeniem, biorąc pod uwagę fakt, iż w Polsce wynalazek ten zaczął się upowszechniać dopiero od roku 1925, kiedy to w eter popłynął pierwszy sygnał radiowy. W tym samym 1936 roku dokonano poświęcenia sztandaru istniejącej przy szkole XIII Drużyny Harcerskiej im. Zawiszy Czarnego. Dwa lata później dzięki staraniom kierownika szkoły i Komitetowi Rodzicielskiemu szkoła otrzymała kompletnie wyposażoną salę robót ręcznych a wkrótce potem uruchomiono natryski i kuchnię dla dziewcząt (1938). W tym początkowym okresie pełna nazwa szkoły brzmiała: 7 - klasowa Publiczna Szkoła Powszechna im. Henryka Sienkiewicza. Szkoda tylko, iż tak bujnego rozwoju szkoły w tym okresie nie doczekał inicjator jej powstania Kazimierz Szmidt, który zmarł w rok po jej otwarciu. Dziś o zasługach Szmidta przypomina ulica jego imienia, przy której od prawie 73 lat stoi budynek szkolny.

Lata wojny

Rok 1939 przyniósł jedno z najstraszniejszych wydarzeń w historii XX wieku - II wojnę światową. Odcisnęła ona również swoje piętno na historii naszej szkoły. Już 28 kwietnia 1939 roku w atmosferze ogromnego napięcia międzynarodowego zorganizowano w szkole zbiórkę na Fundusz Obrony Narodowej w ramach Pożyczki Obrony Przeciwlotniczej. Nauczyciele i uczniowie wykazali się sporą ofiarnością zbierając prawie 2 tysiące złotych. 1 września 1939 roku podobnie jak w całym kraju, zajęcia w szkole nie rozpoczęły się. Tego dnia Niemcy hitlerowskie o 4.45 zaatakowały nasz kraj. Rozpoczęła się II wojna światowa. Budynek szkoły stał się miejscem mobilizacji Piotrkowskiego 25 Pułku Piechoty, który po stacjonowaniu tu przez trzy dni ruszył do walki. Mimo wkroczenia do miasta Niemców, udało się 4 września rozpocząć zajęcia, które jednak z przerwami

trwały tylko niecały miesiąc. W okresie okupacji zatem lekcje nie odbywały się a budynek szkolny stał się siedzibą niemieckich żołnierzy. Gdy 18 stycznia 1945 roku Piotrków został wyzwolony, w szkole zorganizowano szpital wojskowy dla rannych żołnierzy radzieckich. Następnego miesiąca zlikwidowano szpital i w zniszczonych oraz pustych salach rozpoczęto zajęcia lekcyjne. 9 maja 1945 roku dźwięk syren obwieścił miastu koniec wojny a uczniowie i nauczyciele naszej szkoły wzięli udział w uroczystym wiecu na Placu Niepodległości.

Po wojnie

1 września 1945 roku rozpoczął się pierwszy w wolnej od okupacji niemieckiej rok szkolny. Szkoła intensywnie ruszyła do pracy. Już 17 września tegoż roku zorganizowano na nowo VI Drużynę Harcerzek im. „Orląt” i XII Drużynę Harcerzy im. Zawiszy Czarnego a w następnym miesiącu powołano Spółdzielnię Uczniowską (szkolny sklepik) oraz Szkolne Koło Polskiego Czerwonego Krzyża. Niezwykle ważne wydarzenie w historii szkoły miało miejsce w 1950 roku. Przekształcono ją wtedy w Liceum Ogólnokształcące i Szkołę Podstawową TPD. Po sześciu latach (1956) w wyniku reorganizacji placówki nauczyciele i młodzież liceum przenoszą się do nowego gmachu przy ulicy 22 Lipca, na miejscu zaś pozostają klasy podstawowe. 14 listopada 1970 roku uroczystie zorganizowano obchody 40 - lecia szkoły pod hasłem „40 lat pracy z młodzieżą i dla młodzieży”. Dokonano odsłonięcia dwóch tablic sienkiewiczowskich ufundowanych przez Fabrykę Maszyn Górniczych „Pioma” oraz wręczono placówce Sztandar Szkoły. W związku ze zmianami ustrojowymi w państwie, w 1990 roku do szkół powróciła religia czego symbolicznym wyrazem było uroczyste poświęcenie krzyży klasowych 8 października 1990 roku. W 1998 roku powstał hymn szkoły „Szkoło, nasza szkoło”. Autorem jego tekstu został uczeń Paweł Ludwiczak zaś muzykę skomponowała nauczycielka muzyki Agnieszka Komorowska. W 1999 roku w wyniku reformy systemu edukacji placówka stała się 6 - letnią szkołą podstawową. W 2010 roku placówka obchodziła swoje 80 - lecie. Gościem uroczystej akademii, odbytej 20 października 2010 roku, był prezydent miasta Krzysztof Chojniak. Uroczystość, podczas której doszło do ślubowania uczniów klas pierwszych, została okraszona wzruszającym wspomnieniowym filmem oraz występem, stworzonego specjalnie na tę okazję, szkolnego chóru, w skład którego weszli nauczyciele i uczniowie szkoły. *(oprac. Mariusz Danielak)*